

Min nye ven Ib, bådmotellets vagthund

KONKURRENCE:

“EN UFORGLEMMELIG OVERNATNING PÅ REJSEN”

Mig og Ib

Af ARNE RUNGE

Der er helt stille. Klokken er fem om morgenen. Solen har stadig sand i øjnene. Jeg er helt alene i verden. Næsten. Min nye ven, bådmotellets vagthund - en stor rottweiler - ligger lige ved siden af mig med den ene pote hvilende på min venstre sandal. Vi er morgenmennesker begge to. Jeg ved ikke hvad den hedder, så jeg kalder den Ib. Det har den accepteret.

Donau flyder stille og roligt forbi. Den har heller ikke travlt. Ingen har travlt lige nu. Tiden står stille. Livet er gavmildt.

Jeg er i gang med den anden kop kaffe og den ottende smøg. Ib kikker kælent på mig. Det gjorde den ikke i går, da jeg tjekkede ind på motellet. Da lå den og fyldte hele landgangsbroen. Jeg stoppede foran den og spurgte, om jeg måtte komme forbi, så jeg kunne komme ind. Den kikkede lidt på mig og rejste sig halvt op, ørerne rejste sig osse. Det var fan'ne en stor hund. Jeg holdt vejret, parat til at stikke af. Den kikkede lidt på min rygsæk. Så lagde den sig ned igen. Det var næsten ligesom at gå igennem tolden i Kastrup. Jeg fortsatte hen ad gangbroen og ind i receptionen. Ib fulgte mig med øjnene. Der var tomt, ikke en sjæl i receptionen. Men jeg var ikke

meget for at gå tilbage forbi hunden en gang til. Så jeg satte mig bare til at vente til receptionisten kom.

Hi man, sagde han, da han kom ind ad døren, I'm the Boss - Sprechen sie Deutz? Det gjorde jeg heldigvis. Det er ellers efterhånden sjældent jeg taler tysk. Langt de fleste tyske backpackere, jeg møder, taler hellere engelsk end tysk, både for at praktisere deres engelsk, men helt sikkert osse for at være backpacker. Hellere backpacker end tysker. Så jeg takker engang imellem min tysklærer fra skolen. Han fik ret, da han sagde, at tysk var et meget vigtigt sprog. Det var det i alt fald den nat jeg boede på bådmotellet Kaj Klub på Donau. Ejeren hed Bill, påstod han. Det var nok løgn. Han havde sikkert et navn man ikke kunne udtale, så han havde valgt et navn alle kan sige. Bill. Hi Bill.

Jeg fik en kahyt med view. Viewet var Der Schönen Blauen Donau. Om aftenen, mens jeg sad og skrev dagbog, bankede det pludselig på døren. På en lidt klumpet måde. Jeg åbnede døren, og der sad Ib og kikkede spørgende på mig. Hej Ib, sagde jeg, og Ib luntede ind og lagde sig på måtten ved siden af sengen. To minutter senere sov den. Ved midnatstid vækkede Ib mig for at

komme ud at recognize, men da jeg vågnede næste morgen, lå den og sov udenfor min dør. Jeg tror den passede på mig. Jeg var den eneste beboer på motellet. Måske var sæsonen ikke begyndt endnu. Eller måske levede han af de lokale, der om aftenen var gæster i restauranten på første sal. Og de gæster der synes, at de lige skulle sove branderten ud før de kørte hjem, eller måske lige noget andet og derfor lejede et værelse for et par timer. Hvad ved jeg. Men der var faktisk andre gæster på motellet, de kom bare meget sent og de gik meget tidligt. Så jeg så dem aldrig, men jeg hørte dem. Og så har jeg det med at havne på bordeller, fordi jeg altid skal bo så helvedes billigt. Bill og jeg klarede hele verdenssituationen på tysk. Han var vist en af de der nyrige, eller osse var han alfons, og han var bestemt tilhænger af de nye tider efter krigen. Zehr gut, sagde han, business sehr gut. Men han ønskede ikke at Serbien kom ind i EU. Det var udmærket som det var. Alles sehr gut. Det var jeg glad for at høre. Ib forstod alt hvad vi snakkede om. Den tog det osse helt roligt. Den fulgte mig med øjnene, da jeg forlod hotellet, og den logrede med halen, da jeg vinkede. Jeg havde fået en ny ven og en uforglemmelig overnatning på et bådmotel på Donau, sammen med Ib.

KONKURRENCE:

“EN UFORGLEMMELIG OVERNATNING PÅ REJSEN”

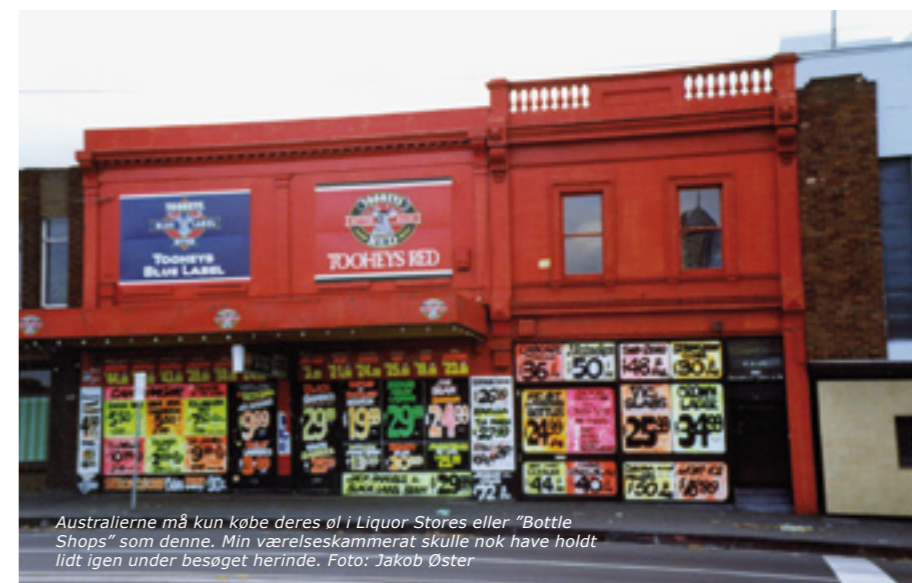
Sidste nat i St. Kilda

Af JAKOB ØSTER

Lyden af lynlåse der lynes. Hviskende stemmer, mens rygsække pakkes. Larmende plasticposer og spænder der klikkes. De fleste backpackere, der er vant til sovesale, er blevet revet ud af søvnen af disse lyde. For færgen, toget eller bussen går altid før fanden får sko på, og de der skal af sted har aldrig nået at pakke aftenen før. Det lever man med, mod at bo billigt og møde en hulens masse spændende mennesker på sin vej. Man lever også med fulderikkerne, der kommer hjem midt om natten. Ikke altid alene. En sjældent gang i mellem sættes køjesengen i svingninger, mens overboen munter sig med aftenens fangst på øverste dæk. Søsmænd med købekælinger eller kåde unge englændere. De er der alle sammen, og de er en del af de historier man tager med sig.

Men min værste sovesalsnat var i Melbourne. De første nætter sov jeg på et ganske forfærdeligt hostel i Downtown. Det mindede mistænkeligt om en skole med klasseværelser, hvor man havde proppet køjesenge ind i stedet for stole og borde. Køjesengskvotienten var langt højere end en normal elevkvotient, så der var senge alle vegne. Der var også en skøn forvirring af løsthængende ledninger, tavler og kridt samt et virvar af backpackere og håndværkere, der i larmende symbiose prøvede at holde hinanden ud. Ikke optimalt, tænkte jeg, og søgte derfor tilflugt til St. Kilda, en efter sigende hyggelig lille forstad til Melbourne. Her ville jeg tilbringe mine sidste to nætter på min ti måneders lange jordomrejse i lidt fredeligere omgivelser.

Jeg finder frem til St. Kilda Coffee Palace. Et tilsyneladende hyggeligt lille hostel med en herlig lille café. St. Kilda er kendt for strandpromenade, hyggelige restauranter og skæve eksisterer. Et billigt tilholdssted for kunstnere og kreative tæt på storbyen. Men i vinterkolde juni måned er der nu ikke meget gang i den, hverken på stranden eller i byen, så det er byens backpackere, jeg hænger ud med på min sidste aften. Klokken et om natten går jeg til ro for

Australierne må kun købe deres øl i Liquor Stores eller "Bottle Shops" som denne. Min værelseskammerat skulle nok have holdt lidt igen under besøget herinde. Foto: Jakob Øster

at få lidt søvn inden jeg skal i lufthavnen tidligt næste morgen. I min sovesal er der heldigvis kun en køjeseng og to almindelige senge, og selv om de andre senge er tomme, forudser jeg ikke de store problemer, da vi er så få der deler værelset.

Men klokken 03.30 vågner jeg, fordi jeg fornemmer en skikkelse, der står meget tæt på mig. En dunst af spiritus slår ind over sengen, mens jeg tager forsøger at orientere mig. Ved siden af min seng står en dunkel og ildelugtende person. Jeg rejser mig halvt op fra sengen og stirrer forbløffet lige ind i hans blottede sjovert, som han lystigt svinger rundt under en meter fra mig. Først da jeg ser strålen, går sammenhængen op for mig. Idiotten er ved at pisse ud af vinduet ved siden af min seng. Men vi bor jo på anden sal, når jeg at tænke. Så går den frygtelige sandhed op for mig. Vinduet er lukket!!! Plask, plask, plask siger det, mens urinen løber ned ad indersiden af vinduet

via vindueskarmen for slutteligt at danne en sø på gulvtæppet. Min rygsæk er millimeter fra at blive omsluttet af syndfloden. Hvad fanden laver du, råber jeg og vækker derved pigen, der sover i overkøjen og temmelig forfærdet kigger ned på dette bizarre optrin. Desværre har opråbet ikke synderlig effekt på vores plørefulde værelseskammerat, for den eneste reaktion det aftvinger, er at han dumsmilende lyner sine bukser, vender røven til os og slår en prut, der lyder som et tordenskrald. Derefter lægger han sig tilbage i seng. I det øjeblik hans hoved rammer puden begynder hans snorken. Vi andre er i nattens resterende timer ladet alene tilbage i selskab med et nu ret ildelugtende gulvtæppe. Jeg spekulerer over, om dette mon ikke var dråben, den i bogstaveligste forstand sidste dråbe, der skulle til for at få mig til at opgive sovesale. Den eneste trøst er at jeg med sikkerhed ved, at dette heldigvis bliver min sidste nat i en sovesal i meget, meget lang tid.

NÆSTE KONKURRENCE

“Farlige situationer på rejsen”

Konkurrence: Bedste indsendte artikel vinder. Har du en munter røverhistorie fx fra et gammelt propelfly, en sen aften i en mørk gyde eller et besøg i en urohærgat slyngelstat eller i et land præget af naturkatastrofer, så send os dit bidrag. Artikler vurderes alene på tekst, men send meget gerne ét billede med, der kan illustrere artiklen. Artikler må højst fylde 4.000 tegn.

Præmie: Tony Wheeler: Badlands.